

Levon

ไพลเยอร์ เกมชยะ เกิดใหม่ในฐานะ ตัวประกอบ

ระดับ
명문고

5

EX

급 조연의
리플레이

기월월 (Key Wall Wall) 세션

알터 왓

บุบโทกี / บม แปง

บทที่ 128 ตำนานผี ภาพวาด และเบาะแส (4)

ฉันกับยอมจูนยอลที่เจอกันในทัวร์นาเมนต์หมากรุก
ก่อนหน้านั้นนั้นเคยแลกดีไวซ์ไค้ดกันแล้ว

ถ้าบอกช่องทางการติดต่อไปตอนนี้ ก็คงไม่ต่างอะไรกับ
การเฉลยตัวจริง

“ผมจะไม่รบกวนอาจารย์เด็ดขาด จะใช้ก็แค่เวลาจำเป็น
จริง ๆ อย่างตอนที่ต้องขอคำชี้แนะหรือมีเรื่องด่วนอยากแจ้ง
เท่านั้น!”

ท่าทีของยอมจูนยอลดูแปลกไป เหมือนไม่ใช่แค่อยากจะ
ติดต่อกับอาจารย์บ่อยขึ้น

“เกิดอะไรขึ้นนั่นหรือ”

“คืนก่อนงานปาร์ตี้นเรื่อคีโมโพลีธา ผมเจอบรรพตระกูล
คนหนึ่งที่เหมาะจะรู้จักอาจารย์ครับ ตอนนั้นผมอยากแจ้งให้
อาจารย์ทราบทันที แต่ไม่มีช่องทางติดต่อนะ...”

บรรพตระกูลที่ดูเหมือนจะรู้จักฉัน? ใครกันนะ

“เป็นบรรพตระกูลที่ใส่ชุดเดรสสีแดงครับ เธอบอกว่ามีเรื่องอยากคุยด้วย แล้วชวนให้ผมตามไป แต่ผมเลือกเชื่อคำสอนของอาจารย์ เลยไม่ตามคนแปลกหน้าไป”

ลูกศิษย์ของฉันนี่ช่างฉลาด สุภาพ อ่อนน้อม มุ่งมั่นพัฒนาตน และเชื่อฟังคำสอนของอาจารย์จริงๆ

แต่เดรสสีแดงงั้นหรือ

ตามเนื้อเรื่องของเพลย์มาโก มีบรรพตระกูลเพียงคนเดียวเท่านั้นที่จะปรากฏตัวในชุดเดรสสีแดง

“ลูกหลานบรรพตระกูลนั้นมีจำนวนไม่มาก และเธอก็ใช้คำว่า ‘ลูกชายตัวปัญหา’ อย่างชัดเจนยัดคำ...แต่ผมนี่ก็ไม่ออกว่าใคร เพราะผมไม่รู้จักใครที่เข้าข่ายนั้นเลย”

ลูกชายตัวปัญหาคนที่ว่านั้นนะ ยอมจนยอมเองก็รู้จักดีเลยแหละ

ครุคิมชินรูกัง

แม้แต่อุณยอมผู้ใศกาก็เรียกลูกชายตัวเองว่าเด็กมีปัญญา เหมือนกันสินะ...ตลอดห้าพันปีที่ผ่านมา คิมชินรกก่อวีรกรรมอะไรเอาไว้บ้างเนี่ย

คนที่พยายามเข้าหาอุณยอมจุนยอลก็คืออุณยอมผู้ใศกาแน่ๆ

พอได้ยินว่าหญิงสาวในเดรสสีแดงปรากฏตัวขึ้น สมมุติฐานที่ฉันเคยวางไว้ก็ย้อนกลับมาในหัวอีกครั้ง

หรือว่าอุณยอมผู้ใศกาจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของตือหงอเห่ง?

ทุกคนต่างคิดว่าตือหงอเห่งหนีไป แต่ฉันที่ถือคราดช่างเป่าซินจินเผชิญหน้ากับเขาบนดาดฟ้าเรื่อรู้ดี

ตอนนั้นตือหงอเห่งไม่ได้หนีไป ทั้งที่อาจตายด้วยน้ำมือของฉันด้วยซ้ำ

แม้จะไม่รู้เหตุผล แต่ภาพลักษณะที่เห็นตอนนั้นแตกต่างกับอุปนิสัยของตือหงอเห่งที่เคยเห็นใน 'ไซอิ๋ว' มาก

ถ้าอย่างนั้น ทำไมตือหงอเห่งถึงหายตัวไปล่ะ

ถ้าตือหงอเหงงไม่มีเจตนาจะหลบหนี การหายตัวไป
ของเขาก็ต้องเกิดจากการที่มีใครบางคนเข้ามาแทรกแซง
แน่นอน

และคนนั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีทั้งความแค้นต่อตือหงอเหงง
และมีพลังพอที่จะจัดการเขาได้

พอได้ยินเรื่องชุดเดรสสีแดงแล้ว ก็มีแค่อุ๋นยอผู้โศกกา
เท่านั้นที่นึกออก

ถ้าเป็นเธอละก็คงไม่แปลกที่จะพุ่งเข้ามาฉีกตือหงอเหงง
ทันที

เพราะเหตุการณ์ที่ทำให้กลุ่มแฟนเดนตายของเพลย์มาโก
จิตใจแตกสลายจนเลิกเล่นเกือบหมด

ในเนื้อเรื่องตอนนั้นเป็นตอนที่เสื้อแดงบาดเจ็บสาหัส
แล้วอุ๋นยอผู้โศกาก็ปรากฏตัวขึ้นในชุดเดรสสีแดง

และตั้งแต่วินาทีที่เสื้อแดงตาย เรื่องราวก็เปลี่ยนโทนไป
ราวกับกลายเป็นเกมอีกแนว

...ถึงเสียแดงจะตายในท้ายที่สุด แต่เหตุการณ์ก็คลี่คลาย
ลงได้ด้วยอิทธิพลของอุงนยอผู้โศกา

เพราะรู้เส้นทางการเคลื่อนไหวของเธอในเกมมาก่อน
จนถึงกล้าเข้าไปเจรจาซื้อขายในงานประมูลหวังฝันมายา

‘ทั้งท่าทีของตือหงอเหงงบนดาดฟ้าเรือ และคำบอกเล่า
เรื่องอุงนยอผู้โศกาผู้สวมใส่เดรสสีแดง ถ้านำทั้งสองเรื่องมารวม
กับสถานการณ์ตอนนี้ ก็ได้คำตอบที่ชัดเจนแล้วว่าการหายตัวไป
ของตือหงอเหงง น่าจะมีอุงนยอผู้โศกาเข้ามาเกี่ยวข้อง’

ถ้าเธอฉลาด ก็คงเดาได้ว่าทำไมฉันถึงไม่ฆ่าตือหงอเหงง
แล้วจัดการเองให้เรียบร้อย

เธอต้องไม่สบอารมณ์แน่ ถ้าจอมบงการคิดจะทำร้าย
เสียแดง

แต่ทำไมเธอถึงเข้าหายมจนยอลละ ต้องการสืบหา
ข้อมูลของฉันนี่หรือ

ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่อยากให้เธอไปยุ่งกับลูกศิษย์ของฉัน
เลยจริงๆ

“ดีแล้ว ต่อไปก็อย่าตามคนที่ไม่รู้จักไปละ”

“ครับ!”

ยอมจูนยอลตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังอดกังวลไม่ได้อยู่ดี กลัวว่าเขาอาจจะเผลอตามใครไป ด้วยความที่เขาเป็นลูกหลานเผ่ามังกรผู้มีจิตใจสูงส่ง

“จากเหตุการณ์นี้ ผมเลยอยากได้ช่องทางการติดต่อของอาจารย์ไว้ เพื่อมีเหตุการณ์ฉุกเฉิน...หรือว่านี่จะเป็นคำขอที่มากเกินไปสำหรับศิษย์ผู้พายแพ้วัวร์นาเมนต์หมากรุกอย่างผม และยังมี ‘กลืนกินพลังพิเศษ’ ไม่สำเร็จเสียที”

ระหว่างที่ฉันกำลังครุ่นคิด ยอมจูนยอลก็พูดด้วยน้ำเสียงหมดเรี่ยวหมดแรง แต่ฉันไม่ได้มองว่านั่นเป็นคำขอที่เกินเลยสักนิด

ช่างเถอะ

ในเมื่อโดนยงเจกอนจับได้แล้ว ถ้ามีลูกหลานมังกรรู้ตัวจริงของฉันอีกสักคนจะเป็นอะไรไป

“...อย่าขุดคุ้ยเชียวล่ะ”

“ครับ! ผมจะไม่ทำเด็ดขาด”

“ฉันจะให้ดีไวซ์โค้ดตอนเจอกันคราวหน้า รอจนถึงตอนนั้นก็แล้วกัน”

เพลเยอร์หนึ่งคนสามารถมีช่องทางการติดต่อได้มากกว่าหนึ่งช่องทาง

อย่างควอนเจอินก็มีหลายโค้ดในดีไวซ์เดียว

ส่วนฉันตอนนี้ก็ใช้สองดีไวซ์เชื่อมกับหนึ่งโค้ดไปแล้ว ดังนั้นจะเพิ่มอีกหนึ่งก็ไม่มีปัญหา

“ระหว่างนั้นก็ใช้สิ่งนี้แทนไปก่อน”

“ขอบคุณครับ อาจารย์!”

ไอเท็มสลับเปลี่ยนระดับความหายาก SR ‘นกพิราบสื่อสารไร้ข้อความ’

มันเป็นทีไอเท็มใช้ครั้งเดียวแล้วหมดไปซึ่งไม่สามารถส่งข้อความอื่นๆ ได้นอกจากคลื่นพลังพิเศษตามชื่อเรียก

หลังจากตั้งปลายทางเป็นคลื่นพลังพิเศษของฉันแล้ว
ฉันก็ยื่นการ์ดไอเท็มให้ยอมจนยอม

“ถ้างั้นมาเริ่มเรียนกันเถอะ”

“ครับ!”

ยอมจนยอมตอบพร้อมรอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วยความตั้งใจ
เมื่อลูกศิษย์มีความมุ่งมั่นขนาดนี้ ตัวฉันในฐานะอาจารย์ก็พลอย
ฮึกเหิมไปด้วย

ผ่านไปประมาณสามสัปดาห์

“อาจารย์ครับ ในที่สุดผมก็ทำสำเร็จแล้ว...! ดุสิตครับ
เปลวเพลิงของอาจารย์กำลังเคลื่อนไหวตามที่ผมสั่งแล้ว!”

ในที่สุด ลูกศิษย์ของฉันก็ประสบความสำเร็จในการ
‘กลืนกินพลังพิเศษ’ เป็นครั้งแรก

ยอมจนยอมยิ้มกว้างในขณะที่เรือนผมของเขา
เปลี่ยนเป็นสีแดง และรูปร่างก็กลายเป็นทรงรีแนวตั้ง

ดูเหมือนเขายังกลืนกินพลังพิเศษไม่ได้หากไม่เปิดพลัง
ของเผ่ามังกร แต่ในไม่ช้าเขาจะควบคุมได้อย่างแน่นอน

“เก่งมาก ทำได้ดีแล้วล่ะ”

“ขอบคุณครับ!”

มังกรแดงของยอมจุนยอลเลื้อยวนรอบตัวฉันท้อม
เปลวเพลิงอันโชติช่วงราวกับกำลังสะท้อนความยินดีปรีดา
ที่ได้รับคำชมเชย

“ทั้งกลืนกินพลังพิเศษสำเร็จเป็นครั้งแรก ทั้งได้ช่องทาง
ติดต่อกับอาจารย์...วันนี้เป็นวันที่ยอดเยี่ยมจริงๆ”

ยอมจุนยอลควบคุมเปลวเพลิงที่ฉันทสร้างขึ้น และ
ปรับเปลี่ยนรูปร่างไปเรื่อยๆ

จากมังกรแดงตัวเล็กกลายเป็นกำแพงเพลิงในงาน
ประมูลห้วงฝันมายา ดอกคาร์เนชันที่ตูมแล้วผลิบาน และ
สุดท้ายคือหน้ากากอีกาที่ฉันทกำลังสวมอยู่

ฉันทปรบมือให้กับพิธีแสดงความยินดีในแบบฉบับของ
เพลเยอร์ดาวรุ่งด้วยความชื่นชม

“ถ้าผมยังพัฒนาต่อไปได้เรื่อย ๆ สักวันคงจะได้ยื่น
เคียงข้างอาจารย์... ไม่สิ อย่างน้อย ก็ได้สนับสนุนการต่อสู้ ถึงจะ
พลาดงานปาร์ตี้บนเรือ แต่คราวหน้าผมอยากช่วยอาจารย์
จริงๆ”

ดูเหมือนเขาจะยังเจ็บใจที่ไม่ได้เข้าร่วมงานปาร์ตี้บนเรือ

“เป้าหมายต่อไปของผมก็คือเอาชนะแชมป์หมากรุก
อย่างอียชินครับ”

จู่ๆ เขาก็พูดชื่อฉันออกมา

แม้ฉันจะตกใจ แต่ก็อดชื่นชมในความทะเยอทะยาน
ของยอมจนยอลไม่ได้

“ไม่ใช่แค่ผมหรอกครับ ยังมีเพลย์เยอร์อีกหลายคน
ที่อยากแข่งกับอียชิน ดงฮาที่เป็นแชมป์ปีก่อนก็บอกว่าอยากเจอ
กับอียชินเหมือนกัน ผมเลยกังวลว่าอาจจะถึงคิวตัวเองอาจจะ
สายเกินไปแล้วก็ได้”

ซอนดงฮาผู้มีเนตรรู้แจ้ง นักเรียนชั้นปีสอง ผู้ดำรงตำแหน่งกรรมการรักษาวินัยแห่งโรงเรียนม.ปลายอินทวงษ์ อีกทั้งยังเป็นหนึ่งในตัวละครเล่นได้

ฉันยังไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์กับซอนดงฮามาก่อน แต่บางทีอาจได้เกี่ยวข้งกันเร็วๆ นี้ก็ได้

ในเมื่อพูดถึงคนของกรรมการรักษาวินัยแล้ว ลองถามเรื่องนั้นดูดีกว่า

ในบรรดาตำนานสยองขวัญ มีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสมาคมลับระหว่างสภานักเรียนกับกรรมการรักษาวินัยอยู่ด้วย ฉันเลยถามยอมนจนยอลอ้อมๆ ตามคำแนะนำของซองคูกอน เพื่อไม่ให้เขาสนใจเรื่องตำนานสยองขวัญมากนัก

“นายสนิทกับพวกกรรมการรักษาวินัยมากไหม เวลาดูประกาศของโรงเรียน เห็นว่านอกจากการประชุมตัวแทนนักเรียนแล้วก็แทบไม่ค่อยมีงานที่จัดร่วมกันเลย สภานักเรียนกับกรรมการรักษาวินัยมีเรื่องให้ทำร่วมกันบ้างหรือเปล่า”

“ผมรู้จักพวกนั้นอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้สนิทอะไรนัก...อ้อ”

ยอมจนยอมเหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้

“ตอนผมอยู่ปีหนึ่ง เคยได้ยินว่ามีรุ่นพี่กรรมการรักษา
วินัยที่เรียนจบไปแล้ว เสนอให้กวักคองกุซึ่งอยู่สถานักเรียน
ในตอนนั้นเข้าร่วมกลุ่มอะไรสักอย่างครับ”

“กลุ่ม?”

“ครับ ในสถานักเรียนเองก็มีพวกที่รวมตัวกันจัดกลุ่มตี
หรือกลุ่มวิจัยการบุกรอยแยกอะไรทำนองนั้นอยู่นะ”

รุ่นพี่กรรมการรักษาวินัยเคยชวนกวักคองกุให้เข้ากลุ่ม
อย่างนั้นหรือ

บางทีนี่อาจจะเป็นเบาะแสก็ได้

เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของยอมจนยอม ฉันทจึงเปลี่ยน
เรื่องคุย

“อย่างนี้เอง แล้วเตรียมสอบปลายภาคไปไหนแล้ว
นายจะเข้าร่วมกลุ่มตีด้วยหรือเปล่า”

“พวกพี่ๆ เฝ้ามังกรอยากช่วยตีหนังสือให้ ผมเลยตั้งใจจะอ่านหนังสือที่บ้านครับ ถึงภาคทฤษฎีจะสู้คงหาไม่ได้ แต่จะชิงที่หนึ่งในภาคปฏิบัติมาให้ได้ครับ”

“ฉันจะเอาใจช่วยนะ”

“ครับ! ปกติผมก็ขยันอ่านหนังสืออยู่แล้ว เพราะงั้นต่อให้เป็นช่วงสอบก็เรียกผมได้ทุกเมื่อเลย”

น่าเสียดายที่ฉันมีนัดตีกับเพื่อนๆ พอดี คงไม่มีโอกาสเจอเขาในช่วงสอบ

หลังจากนั้นฉันก็นั่งฟังยอมจุนยอลเล่าเรื่องต่อไปด้วยความตื่นเต้นจนหมดเวลา

บ้านของคิมยูรี

ทันทีที่เปิดประตูบ้านเข้าไป เพื่อนๆ ที่นั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นก็ส่งเสียงต้อนรับฉัน

“อ้าว อียชินมาแล้วเหรอ!”

“เรากำลังกินมื่อตึกกันอยู่เลย”

“ฉันเก็บส่วนของรองหัวหน้าห้องไว้แล้วนะ”

อาหารมื่อตึกในวันแรกของกลุ่มติวปีหนึ่ง ห้องศูนย์
ประเดิมด้วยพิชซ่าชิคาโก่ถาดเล็กที่โรยชีสก็๊สเซอร์รี่จนท่วมหน้า
พิชซ่าที่ประกอบไปด้วยไก่ย่างซอสบาร์บีคิว กุ้งทั้งตัว และซอส
ชีโป่

แค่กัดเข้าไปคำแรก ความหอมมันของชีส ความนุ่มของ
แป้ง และรสชาติของหน้าพิชซ่าก็ผสมผสานกันเต็มปาก

“อร่อยจัง สั่งมาจากไหนเหรอ”

พวกเด็ก ๆ ที่ได้ยินคำถามต่างก็พร้อมใจกันหันไปมอง
ฮวังจีโฮ่โดยไม่พูดอะไร

อย่าบอกนะว่ามีมือหมอนั้นอีกแล้ว?

“ใช่ ฉันทำเอง คราวก่อนลองกินแล้วมันอร่อยดีนะ”

เสือเหลืองตอบด้วยสีหน้าพอใจพลางกินพิชซ่าส่วนของ
ตัวเองอย่างเอร็ดอร่อย

ฉันจึงหวนนึกถึงตอนที่พวกเรากินพิซซ่าซิกาโก้ถาดเล็ก
ด้วยกันในคาบเรียนแรก ท่าทางของเขาในตอนนั้นดูเอร็ดอร่อย
มาก แต่ไม่คิดว่าจะถึงขั้นลงมือทำเอง

“อืม คิดไม่ถึงเลยว่านายจะทำอาหารเก่งขนาดนี้”

“ทำไมจีโอถึงทำอาหารเก่งจัง”

“...เจ็บใจนัก แต่ก็อร่อยดี”

อันนี้ทำหน้าที่ดี แต่ทุกครั้งที่เธอกัดพิซซ่าเข้าไปก็เผย
รอยยิ้มแห่งความสุขออกมา ดูเหมือนรสชาติจะถูกปากเธอมาก
จริง ๆ

“แต่อร่อยก็พอแล้ว”

ท่ามกลางความกังขาของเด็ก ๆ นักชิมลับอย่าง
แมงฮโยดนก็ดูเหมือนจะเลิกคิดมากให้ปวดสมองไปแล้ว

ฉันจึงทำตามเขาบ้าง ด้วยการเลิกคิดจุกจิกแล้วก้มหน้า
ก้มตากินพิซซ่า

แต่จู่ ๆ ฮวังจีโอก็โพล่งถามขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“ไปไหนมาเหรอ”

“ไปทำธุระนิดหน่อยนะ”

หลังจากเลิกชมรมหนังสือพิมพ์ ฉันก็บอกกับฮวังจีโฮว่า
จะแวะกลับหอก่อน

แม้เขาจะทำหน้าแกลงใจเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็กลับไป
สนใจพิซซาตามเดิม

โชคดีจริงๆ ที่วันนี้ฉันทิ้งดีไวซ์ของโรงเรียนไว้แล้วค่อย
ไปหายอมจุนยอล

“หือ”

ขณะกำลังจะกัดพิซซาอีกคำ ฉันก็ต้องชะงักไป

มินก็อรินกำลังนอนหลับอยู่ ทั้งตัวเธอถูกคลุมด้วยผ้าห่ม
จนเหลือแค่รอบดวงตาที่โผล่ออกมา ในมุมห้องนั่งเล่นบนโซฟา
ทรงกลมที่ตกแต่งเหมือนคาเฟ่

“...มินก็อรินยังอยู่นี่อีกเหรอ”

ควอนเรนาเป็นฝ่ายตอบคำถามของฉัน

“ก็อรินเผลอหลับไปตอนอ่านหนังสือนะ พวกเราปลุกหลายครั้งแล้วแต่ก็ไม่ยอมตื่นเลย”

“ไม่อยากจะเชื่อว่ามีนก็อรินที่ปกติระมัดระวังตัวขนาดนั้น จะนอนหลับท่ามกลางเพื่อนๆ ได้”

บางทีอาจเป็นเพราะช่วงนี้ไม่มีคอมเมนต์แยะๆ เลยรู้สึกสบายใจขึ้นก็ได้

แม้ว่าเรื่องที่เธอยอมเปิดใจให้เพื่อนๆ ในห้องจะเป็นเรื่องน่ายินดี แต่ก็ยังมีปัญหาตามมาอยู่

ระหว่างที่ฉันกำลังครุ่นคิด คิมยูรีก็พูดขึ้น

“ฮ่าๆ ไม่ต้องกังวลหรอก ฉันติดต่อพ่อแม่ของก็อรินผ่านครูยงแล้ว! พวกท่านยังโทรหาฉันเองด้วยนะ บอกว่าไม่เป็นไร ให้ค้างที่นี่ได้เลย ฉันเองก็อยากให้ก็อรินนอนที่นี่เหมือนกัน”

ปัญหาไม่ได้อยู่ที่พ่อแม่ของมินก็อรินหรอก

เพราะพวกท่านคงดีใจด้วยซ้ำที่ลูกสาวมีเพื่อน แต่ปัญหา
คือเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่บ้านนี้กำลังพลิกแผ่นดินตามหาหมิ่นก้อริน
อยู่ต่างหาก

“ปลุกเธอเถอะ”

“หือ? เธอกำลังหลับสบายเลย ถ้าปลุกตอนนี้...”

แต่ยังไม่ทันที่ฉันจะได้ลงมือปลุก เสียงกริ่งหน้าบ้าน
ก็ดังรัวขึ้นติดๆ กันอย่างร้อนรน

ปังปอง! ปังปอง! ปังปองๆ!

“ใครมาหาในเวลาแบบนี้เนี่ย”

“คงเป็นคนที่ใจร้อนมากแน่ๆ!”

“ไม่น่าจะมีใครมาหาเวลานี้นะ...”

ต้องเป็นหมอนั่นไม่ผิดแน่

คิมยूरี่ที่ลองสอดส่องอินเทอร์เน็ตโฟนพูดขึ้น

“ไม่เห็นหน้าบ่นจอลเลย อีกฝ่ายคงยืนติดประตูมากไป
หน่อย...คงต้องไปปรับมุมกล้องใหม่ซะแล้ว”

ปั้งปองๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ!

“ฉันลองใช้สก็ลตรวจจับดูแล้ว ดูเหมือนอีกฝ่ายจะมา
คนเดียวนะ”

“สก็ลตรวจจับอันตรายก็ไม่ได้เตือนอะไร...คงไม่ใช่
ปัญหาใหญ่หรอก”

อันอีและคิมยูรีต่างใช้สก็ลตรวจสอบสภาพด้านนอก

เมื่อไต่ยึนตั้งนั้น เพื่อนๆ ก็เริ่มออกความเห็น

“จั้นเธอ ถ้ามาคนเดียวและไม่ใช้บรรพตระกูล ไม่ว่าจะ
เป็นอะไรก็รับมือได้อยู่แล้วล่ะ”

“แต่ถ้าเป็นบรรพตระกูลจริง ต่อให้ไม่เปิด เขาก็คงพัง
ประตูเข้ามาได้อยู่ดี จะเปิดหรือไม่เปิดก็ไม่ต่างกันหรอก”

“อ๊อ้ย หนวกหู เปิดก่อนแล้วค่อยคิดเถอะ”

“จริงด้วย ขอโทษที่ให้รอนานนะคะ ฉันจะไปเปิดเตี๋ยวนี
แหละ!”

ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาพวกเราต่างฝึกซ้อมร่วมกัน
จนรู้กำลังรบของแต่ละคนดีแล้ว สิ่งที่ถูกกันมาก็ถูกต้องทั้งหมด

ในห้องของเรา ถ้าไม่นับควอนเรนากับชาวอลเซอิมแล้ว
พลังโจมตีของทุกคนก็ถือว่าอยู่ในระดับแถวหน้าของโรงเรียน
ม.ปลายอื่นทั่ว

นอกจากนี้ยังถือเป็นเรื่องดีที่พวกเขารู้จักใช้สกิล
เพื่อวิเคราะห์สิ่งที่เกิดขึ้นอย่างใจเย็น แม้จะกำลังเผชิญกับ
สถานการณ์ไม่คาดฝัน

แม้อาจจะเป็นแค่จินตนาการของฉันแค่คนเดียว
แต่พักหลังกลุ่มเด็ก ๆ ที่เคยสดใสร่าเริงก็เริ่มทำตัวดูตันสมกับ
เป็นเด็กห้องศูนย์มากขึ้นบ้างแล้ว

“โอเค งั้นเปิดละนะ”

คิมยูริเจ้าของบ้านพยักหน้า หลังจากได้ฟังความเห็นจาก
ทุกฝ่าย

“เดี๋ยวก่อน”

ฉันรีบห้ามคิมยูรีที่กำลังจะลุกไปเปิดประตู แล้วเรียก ฮวังจีโฮที่กำลังกินพิซซ่าอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว

“นี่ ฮวังจีโฮ นายไปเปิดหน่อยสิ”

ฉันตัดสินใจเลือกคนที่เหมาะแก่การเป็นโล่เนื้อที่สุดมารับ กระสุนแทนเพื่อกันเหนียว

“หือ? เอาจั๊กก็ได้”

ฮวังจีโฮเซ็ดมือด้วยทิวชูปะเอียดแล้วกดปุ่มเปิดประตู หน้าบ้าน

แอ็ด

ทันใดนั้น สิ่งปรากฏอยู่ด้านหลังประตูหน้าบ้านก็คือ ชงแดชอกในสภาพใบหน้าซีดเผือด ตาแดงก้ำและผมเผ้า ยุ่งเหยิงราวกับผีตายซาก

บทที่ 129 ตำนานผี ภาพวาด และเบาะแส (5)

เด็กที่เกิดมาพร้อมสายเลือดของคนดังถูกแบ่งออกเป็นสองประเภท

ประเภทแรก คือกลุ่มที่ตอบสนองต่อความคาดหวังของคนรอบข้างได้

ยอมจนยอล เฟลเยอร์ดาวรุ่งที่มีบิดาเป็นหัวหน้าทีมสิงห์แดง และมารดาเป็นลูกหลานเผ่ามังกร ก็เป็นหนึ่งในนั้น

และประเภทที่สอง คือกลุ่มที่ไม่อาจตอบสนองต่อความคาดหวังของคนรอบข้างได้เลย และซงแดซอกก็เป็นหนึ่งในนั้น

แต่มินก็อรินมองซงแดซอกเป็นเพื่อนข้างบ้านสมัยเด็กคนหนึ่ง ไม่ใช่หลานของวีรบุรุษแขนเหล็กเหมือนคนอื่น ๆ

ถึงวันนี้จะต้องไปเข้ากลุ่มเดียวกับเพื่อน ๆ ในห้อง แต่เธอบอกว่าจะมากินข้าวเย็นด้วยกันนะ

หลังจากมินก็อรินได้รับแว่นตาจากรองหัวหน้าห้อง ก็เริ่มไปโรงเรียนเป็นประจำ

ตอนแรกเธอเรียนแค่ช่วงเช้าแล้วก็กลับทันที แต่หลังๆ เริ่มอยู่กินมือเทียงและใช้เวลากับเพื่อนๆ ในห้องมากขึ้น ก่อนกลับบ้าน

บางครั้งก็อยู่ถึงคาบโฮมรูมเย็น ไม่นานมานี้ก็มีแวะไปเล่นบ้านเพื่อนด้วย

ก็อรินกำลังเปลี่ยนไป

พอมินก็อรินมีเพื่อน เวลาที่ซงแดซอกต้องอยู่คนเดียวก็มากขึ้นเรื่อยๆ แม้จะคิดว่านั้นเป็นเรื่องดี แต่บางครั้งเขาก็อดกระวนกระวายใจไม่ได้

ที่ก็อรินกลายเป็นแบบนั้นก็เพราะนั่นเอง ถ้าเธอเริ่มเปลี่ยนไปก็ควรจะยินดีกับเธอสิ

ต้นตอบาดแผลในใจของมินก็อรินก็คือการถูกกลั่นแกล้งและซงแดซอกก็เป็นหนึ่งในสาเหตุนั้น

ในสายตาของคนนอก ชงแดซอกรูปร่างสูงโปร่ง มีสง่าผ่าเผย จนดูคล้ายชงมันชอกในช่วงวัยรุ่น เขาเกิดมาพร้อมกับพลังพิเศษอันน่าทึ่ง อีกทั้งยังโตมาในครอบครัวที่มีหน้ามีตา

การที่เขาสนิทกับมินก็อรินทำให้มีบางคนไม่ชอบใจและเด็กบางคนก็เกิดความอิจฉามากขึ้น

ฉันควรจะยินดีด้วยแท้ๆ แต่ทำไมถึงทำไม่ได้กันนะ!

ชงแดซอกมารู้ทีหลังว่ามินก็อรินถูกกลั่นแกล้ง และตัวเองก็เป็นหนึ่งในสาเหตุ

ในตอนนั้นเขากำลังอยู่ในสภาพจิตใจใกล้พังทลาย เพราะถูกความคาดหวังของคนรอบข้างกดดัน และหลังจากที่ได้รู้เรื่องราวทั้งหมด เขาก็กลายเป็นเด็กที่ปฏิเสธการไปโรงเรียน เหมือนกับมินก็อริน

เลยเวลานัดมาเป็นชั่วโมงแล้ว ตัวหนังสือก็นานไปไหม ถ้าติดต่อไปตอนนี้จะรบกวนหรือเปล่า ฉันควรทำยังไงดี

ชงแดชอกยีนฟิงกำแพงหน้าบ้านพลงมองเวลาบน
ดีไวซ์ของตัวเอง

รออีกสิบนาทีแล้วค่อยโทรก็ได้...ไม่สิ แค่ห้านาทีก็พอ

แต่ยังไม่ทันครบสามนาที เขาก็เผลอกดโทรหามินก็อริน
ไปแล้ว

ห้าวินาที...สิบสองวินาที...สามสิบวินาที

ไม่ว่าจะรอนานแค่ไหน มินก็อรินก็ไม่รับสาย

หนึ่งครั้ง สองครั้ง...ห้าครั้ง

เสียงเครื่องตอบรับให้ฝากข้อความทิ้งไว้ดังเข้ามาในหู
ทว่าความคิดในหัวของชงแดชอกกลับเต็มไปด้วยจินตนาการ
อันน่ากลัวและเลวร้าย

ต้องลองติดต่อคนอื่น!

คนแรกที่เขานึกถึงคือฮัมกินฮยอง ครูประจำชั้นของเขา
กับมินก็อริน แต่ไม่ว่าจะโทรเท่าไรก็ติดต่อไม่ได้

ครูไม่รับสายเลย!

คนต่อมาที่เขานึกถึงคือจิตรกรสงคยของบัก อาจารย์ของ
มินก็อริน

ทั้งๆ ที่ถ้าซงแดซอกไต่ร่ตรงอย่างมีสติ ก็คงจะเอะใจ
ขึ้นมาได้ว่า ไม่มีทางที่มินก็อรินจะแวะไปหาสงคยของบักซึ่งกำลัง
พำนักอยู่ในหุบเขาแห่งหนึ่งในจังหวัดคังวอนในยามวิกาลเช่นนี้
แต่ซงแดซอกไม่มีเวลาจะใช้เหตุผลแบบนั้นเลย

“อาจารย์! ผมแดซอกเองครับ ก็อรินนะ...ก็อรินยังไม่กลับ
จากโรงเรียนเลย ติดต่อกี่ไม่ได้ ก็อรินได้ไปหาอาจารย์หรือเปล่า?”

[...แดซอก? แดซอกจริงๆ เหรอ! ก็อรินทำไมนะ?]

“ช่วงนี้มีคนคอยคอมเมนต์กลั่นแกล้งก็อรินในเว็บบอร์ด
ของโรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างครับ! ถึงพักหลังจะหายไปแล้ว
ก็เถอะ แต่ตอนนี้ผมติดต่อกี่อรินไม่ได้เลยครับ!”

ซงแดซอกพูดจาวกวน

สงคยของบักที่ได้รับการติดต่อจากซงแดซอกในรอบ
หลายปีรู้สึกตกใจ แต่ก็ยังคงฟังคำพูดของเขาอย่างใจเย็นราวกับ
ฟังคำพูดของหลานแท้ๆ

พอซงแดซอกเล่าทุกอย่างจบ ซงคยองบักจึงเปิดปากพูด
บ้าง

[ฉันจะลองสืบดูแล้วกัน แต่ไม่ต้องกังวลมากนักหรือ
รอก่อน เข้าใจไหม?]

“...ครับ”

[แล้วได้ติดต่อทางบ้านของกีอรินหรือยัง?]

ตั้งแต่เกิดเรื่องนั้น ซงแดซอกก็ไม่กล้าไปเจอหน้า
ครอบครัวของมินกีอรินอีกเลย นอกจากไปขอโทษเพียง
ครั้งเดียวแล้วเขาก็ตั้งใจหลบหน้ามาตลอด

ถ้ามินกีอรินไม่พยายามมาหาเขาทุกวัน จนเขาจำใจต้อง
เปิดประตูให้ เธอก็คงถูกเขาผลักไสไปแล้ว

“ยังเลยครับ...เดี๋ยวผมจะลองติดต่อดู”

[ดีแล้ว ระวังตัวด้วยล่ะ วันหลังก็แวะมาหาฉันพร้อม
กีอรินบ้าง]

หลังจากวางสายของบีก ชงแดชอกก็ลังเลอยู่สักพัก
ก่อนจะตัดสินใจโทรหาแม่ของมินก็อริน

[อ๊วยตาย! ดูซิใครโทรมา แดชอกนี่เอง! มีเรื่องอะไรเธอจะ
สบายดีไหม]

แม่ของมินก็อรินรับสายด้วยน้ำเสียงดีใจ แม้จะไม่ได้
คุยกันมานาน แต่ชงแดชอกก็ร้อนใจเกินกว่าจะทักทาย เขาจึง
เข้าเรื่องทันที

“ก็อรินอยู่บ้านหรือเปล่าครับ?”

[ก็อรินบอกว่าวันนี้จะไปอ่านหนังสือที่บ้านเพื่อนนะ
มีเพื่อนในห้องโทรมาบอกด้วยว่าจะกลับช้าหน่อย]

“แล้วได้คุยกับก็อรินโดยตรงหรือเปล่าครับ?”

[เปล่าหรอก ก็อรินหลับอยู่เลยไม่ได้คุยด้วย]

ก็อรินไม่ได้พูดเองนั่นแหละ

ชงแดชอกรู้สึกเหมือนโลกตรงหน้ามีตกลงไปที่ทันที

แต่แม่ของมินก็อรินกลับพูดต่อไปอย่างตื่นเต้น โดยไม่รู้ถึงความกระวนกระวายของเขาเลย

[หัวหน้าห้องของก็อรินโทรมาบอกเองนะ เธอทั้งน่ารักและอ่อนโยนมาก! ดูเหมือนก็อรินจะมีเพื่อนดี ๆ แล้วละ...]

ก่อนที่พลังพิเศษของมินก็อรินจะตื่นขึ้น

เธอเคยถูกเด็กที่เป็นหัวโจกลากไปกลั่นแกล้งจนเกือบเกิดเรื่องใหญ่แล้ว

ถ้าไม่ใช่เพราะพลังพิเศษตื่นขึ้นมาอย่างปาฏิหาริย์จนช่วยให้รอดมาได้...เขาไม่อยากจะคิดเลย

ซงแดซอกจึงตะโกนออกมาอย่างหวาดกลัวแทนที่จะหยุดคิด

“คุณแม่รู้ได้ยังไงว่าก็อรินหลับอยู่ที่บ้านเพื่อนจริง ๆ! คุณแม่ไม่ได้ยินเสียงก็อรินโดยตรงนี่นา! เธออาจจะตกอยู่ในอันตรายจนไม่สามารถคุยโทรศัพท์ได้ก็ได้นะครับ!”

พอเขาตะโกนออกไป แม่ของมินก็อรินก็เงยหน้าไปทันที

แม้จะรู้สึกผิดที่ทำตัวเสียมารยาทกับผู้ใหญ่ แต่ในตอนนั้น
เขาไม่มีเวลาที่จะเอ่ยคำขอโทษ

“คุณแม่มีที่อยู่ของเพื่อนคนนั้นไหมครับ? ถ้าไม่มี
รบกวนถามแล้วบอกผมทีนะครับ ผมจะไปยืนยันเองว่าก็อรินอยู่
ที่นั่นจริงหรือเปล่า”

หลังจากได้ที่อยู่มาด้วยการบีบบังคับ

ซงแดชอกก็ออกวิ่งไปยังที่อยู่ของบ้านหลังนั้นโดยไม่หยุดพักเลย

แม้เขาจะไม่ค่อยได้ออกไปข้างนอก แต่เพราะมินก็อริน
คอยชวนให้ฝึกซ้อมในร่มทุกวัน ทำให้เขาไม่รู้สึกเหนื่อยล้า

ทว่าความกังวลที่มีต่อมินก็อรินกลับทำให้หายใจติดขัด

ที่นี่นี่เอง!

บ้านหลังงามที่มีสนามหญ้าเหมือนในภาพวาด

แม้จะไม่รู้สึกถึงอันตรายอันใหญ่หลวง แต่ซงแดชอก
ก็ยังคงระแวงระวัง

ไอ้พวกเวรตะไลที่เคยแก้งก็อริก็ดูเหมือนคนปกติ
นั่นแหละ...ห้ามประมาทเด็ดขาด!

ซงแดซอกกรีบวิ่งไปที่หน้าประตูบ้านแล้วกดกริ่งรั้ว

บิ่งปोंง! บิ่งปोंง! บิ่งปोंงๆๆ!

แต่ประตูก็ไม่เปิด

แม้จะสัมผัสได้ถึงการเคลื่อนไหวและเสียงสนทนาของ
คนหลายคนจากด้านใน แต่จับสัมผัสของมินก็อริไม่ได้เลย

หัวใจของซงแดซอกเต้นแรงขึ้นจนเปลือกกดกริ่งรั้ว
กว่าเดิม

บิ่งปोंงๆๆๆๆๆๆ!

ติด!

ในที่สุด ประตูบ้านก็เปิดออกพร้อมเสียงเครื่องทำงาน
อัตโนมัติ

และบนโซฟา

มินก็อรินกำลังนอนหลับอยู่ด้วยสีหน้าผ่อนคลาย

ซงแดชอกมองเข้าไปด้านในด้วยหยิ่งตาแดงกำ่า จนสายตา
ไปหยุดที่มินก็อรินและไม่อาจจะไปได้

ดูเหมือนว่าในสายตาเขาคงมีแต่ก็อรินเท่านั้นสินะ

ทันทีที่เห็นเธอ เขาก็พุ่งตรงเข้าไปหาโดยไม่ลังเล

เขาพรวดพราดเข้าไปในระยะประชิดเสียจนไหล่เกือบจะ
กระแทกเข้ากับฮวังจีโฮที่ยืนกดปุ่มเปิดประตูอยู่

ฟิบ

แต่ฮวังจีโฮเบี่ยงตัวหลบเล็กน้อยจนดูน่าหมั่นไส้

“ก็อริน”

ซงแดชอกคุกเข่าข้างหนึ่งพละางมองดูมินก็อริน
ที่นอนหลับอยู่ เธอปรือตาขึ้นเล็กน้อยด้วยท่าทางสะลึมสะลือ
เหมือนถูกเสียงรบกวนปลุกให้ตื่น

“กระดาษเขียนพู่กัน...ที่ทับกระดาษที่ทำจากไม้ไม่ใช่
ยาง...พู่กันหางม้า...”

เธอละเมอเหมือนยังอยู่ในห้วงฝัน

ซงแดซอกจึงเอื้อมมือไปลูบศีรษะเธอเบา ๆ

“อืม รู้แล้ว”

“แดซอก...?”

“นอนต่อเถอะ”

เธอกะพริบตาช้า ๆ แล้วค่อย ๆ หลับไปอีกครั้งพร้อม
ลมหายใจที่สม่ำเสมอ

ซงแดซอกมองมินก็อรินที่กลับเข้าสู่ห้วงนิทร่าอย่าง
เงียบ ๆ ก่อนจะซ่อนร่างเธอขึ้นมาทั้งผ้าห่ม

“โห”

“ว้าว...”

มินก็อรินที่ตัวเล็กที่สุดในปีหนึ่ง ห้องศุนย์ และซงแดซอก
ที่สูงพอๆ กับฮวังจีโฮที่ตัวสูงที่สุดในห้อง

เพราะส่วนสูงที่ต่างกันมาก ภาพที่ออกมาจึงดูมันคง
ราวกับเจ้าชายกำลังอุ้มเจ้าหญิง

เด็กๆ ที่มองเห็นภาพซึ่งไม่ต่างอะไรกับการโชว์หวาน
ของคู่รักก็พากันกดเสียงกระซิบกระซาบ

“ถึงจะดูน่ากลัว แต่กลับอ่อนโยนจัง”

“เพิ่งเคยเห็นการอุ้มเจ้าหญิงของจริงเป็นครั้งแรกเลย
ให้ตายสิ!”

ควอนเรนาหน้าแดงกำ พลังมองมินก็อรินที่อยู่ใน
อ้อมแขนของซงแดซอก

พอมานึกๆ ดูแล้ว ฉันเองก็เคยอุ้มเธอท่าเจ้าหญิง
ในวันแรกของการเปิดภาคเรียนเหมือนกัน แต่นั่นคงไม่นับสินะ

“สีหน้าอาจจะไม่ค่อยดี แต่กล้ำเนื้อดูแข็งแรงจัง”

“ดูมีพรสวรรค์อยู่นะ”

อันนี่และฮวังจีโฮต่างก็มองซงแดซอกอย่างพิจารณา
จึงเห็นได้ชัดว่า นอกจากการฝึกมวยพยัคฆ์แล้ว ทั้งคู่ก็ดูเข้ากัน
ได้ดีเกินคาด

ในสถานการณ์แบบนี้ คนที่รับมือได้ดีที่สุดก็ยังคงเป็น
คิมยูรี หัวหน้าห้องผู้เชี่ยวชาญด้านการเข้าสังคมที่ตอบสนองได้
สมเหตุสมผลกว่าใคร

“เธอคือแดซอก เพื่อนสนิทสมัยเด็กของกือรินใช่ไหม
ฉันเคยได้ยินเรื่องเธอจากกือรินบ่อยๆ”

ซงแดซอกที่กำลังจะก้าวออกไปหยุดชะงักทันที

“อย่าเพิ่งรีบไป นั่งพักก่อนสิ ไม่หิวเหรอ? ยังมีพิซซ่า
เหลืออยู่นะ!”

หลังจากได้ยินคำพูดนั้น ซงแดซอกก็เริ่มมองไปรอบๆ

ห้องนั่งเล่นที่คิมยูรีตั้งใจตกแต่งอย่างประณีตจนดูเหมือน
คาเฟ่เล็กๆ

ตำราเรียนที่วางกระจัดกระจายไปทั่ว และอุปกรณ์
การเรียนที่วางเกลื่อนกลาด

บนโต๊ะกลางมีพิซซาชิคาโก่ถาดลึกวางอยู่

‘ไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นอันตรายต่อมินก็อรินได้’

ซงแดซอกก็คงรู้สึกได้เหมือนกันสินะ

เขาคงจะสัมผัสได้แล้วว่า มินก็อรินกำลังนอนหลับสบาย
ท่ามกลางเพื่อนร่วมห้องที่แสนดี

‘...’

ซงแดซอกที่ยืนนิ่งอยู่นานส่ายหัว

เมื่อคิมยูรีเอ่ยขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นมิตรว่า ‘น่าเสียดายจัง...
ไว้คราวหน้ามาอีกนะ!’

เขาจึงล้งเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยถามเสียงเบา

“...ขอยืมผ้าห่มไปก่อนได้ไหม”

“แน่นอนสิ! ฝากบอกก็อรินด้วยนะว่าพรุ่งนี้เจอกัน”

ขณะที่ซงแดซอกกำลังจะเดินออกไปพร้อมกับมินก็อริน
ในอ้อมแขน จู่ๆ เขาก็ชะงักแล้วเปิดหน้าจอโฮโลแกรมขึ้นมา

“ต่อไปถ้าเกิดอะไรขึ้นกับก็อริน ให้ติดต่อหาฉันก่อนนะ”

สิ่งที่ปรากฏบนหน้าจอโฮโลแกรมคือดีไวซ์โค้ดของ
ซงแดซอก

หลังจากนั้นเขาก็หายลับไปเหมือนพายุก่พัดผ่านมา

“ว่าแต่ ทั้งสองคนคบกันอยู่หรือ?”

“มะ เหมือนจะเป็นอย่างนั้นนะ! ให้ตายสิ!”

คิมยูรีกับควอนเรนาต่างหน้าแดงก่ำแล้วก็เงยบไป

แม้ว่าวันนี้จะไม่สามารถรั้งซงแดซอกไว้ได้ แต่ก็ได้
ช่องทางติดต่อเอาไว้แล้ว

การติวสอบปลายภาคครั้งแรกของปีหนึ่ง ห้องศูนย์จึงจบ
ลงไปทั้งอย่างนั้น

หลังจากเลิกตีวงและกลับมายังห้องพักที่หอ

ดีไวซ์ของฉันก็เต็มไปด้วยข้อความที่ยังไม่ได้อ่านอีกครั้ง
ข้อความล่าสุดเป็นของอกโทยอน

[อกโทยอน : ผู้มีพระคุณ! ผู้มีพระคุณ!]

[อกโทยอน : ได้ยินว่าสนิทกับซอโฮ อีโฮ แจโฮแล้วนี่]

[อกโทยอน : ตอนนี้อคำสั่งห้ามเข้าเขตอื่นกว้างถูกยกเลิก
แล้วนะ ข้าควรซื้ออะไรไปฝากลูกหลานเสียเงินทั้งสามดีล่ะ!]

[อกโทยอน : ผู้มีพระคุณ...]

[อกโทยอน : นี่]

[อกโทยอน : ตอบหน่อยสิ!]

ฉันเริ่มเข้าใจหัวอกของฮวังจีโฮที่มักมีท่าทีเอือมระอา
อกโทยอนอยู่เสมอแล้ว

ถึงจะเป็นของที่คนอื่นตั้งใจจะซื้อให้อยู่แล้ว แต่ฉันก็ตอบ
สิ่งที่สามพี่น้องลูกหลานเสียเงินน่าจะชอบมากที่สุดไป

[ฉันทน์ : สวานสนุก]

ตอนแรกฉันทน์คาดหวังว่าอกโทยอนจะตอบมาทำนองว่า
อย่าแกล้งข้าสิ แต่มันกลับไม่เป็นเช่นนั้น

[อกโทยอน : สวานสนุก? หมายถึงธีมปาร์คเหรอ? ดีเลย
งั้นข้าจะไปหาซื้อเดี๋ยวนี้แหละ! ขอบใจมาก ๆ!]

ทั้งที่สวานสนุกไม่ใช่ของที่อยากซื้อก็ซื้อได้ง่าย ๆ

ขนาดฮวังจีโฮยังต้องซื้อจากบริษัทที่ปล่อยขายเลย

อีกวิธีหนึ่งคงต้องสร้างสวานสนุกใหม่ แต่กว่าจะหาที่ดิน
และสร้างเครื่องเล่นก็คงใช้เวลาหลายปี

หลังจากนั้นไม่นาน อกโทยุนก็ส่งข้อความมา

[อกโทยุน : ผู้มีพระคุณ โปรดอย่าแกล้งโทยอนมากนัก
เลย]

[อกโทยุน : ถึงจะเข้าใจความรู้สึกของผู้มีพระคุณอยู่บ้าง
ก็เถอะ...]

ฉันดันลืมนึกไปว่า คนต้องเหนื่อยใจในระหว่างนั้นก็คือ
อกโทษุนั่นเอง

ฉันรู้สึกผิดอยู่เล็กน้อย ก่อนจะเปิดอ่านข้อความถัดไป

[ฮงกยูบิน : อียชิน สบายดีไหม]

[ฮงกยูบิน : ช่วงนี้ฉันไม่ต้องทำงานล่วงเวลาแล้ว เลยมี
เวลาเยอะมาก! ^^!]

[ฮงกยูบิน : มีร้านไหนที่อยากไปหรือมีของอะไร
ที่อยากกินบ้างไหม ฉันเลี้ยงเอง ^^!]

[ฮงกยูบิน : (ลิงก์)]

พอกดลิงก์เข้าไปก็เจอรายชื่อร้านอาหารชื่อดังกับ
ห้างสรรพสินค้ายาวเหยียด

จู่ๆ ฮงกยูบินก็เป็นอะไรไปเนี่ย

ยังไม่ทันที่ฉันจะอ่านชื่อครบทุกร้าน ฮงกยูบินก็ส่ง
ข้อความใหม่เข้ามา

[ฮงกยูบิน : ฉันอยากชวนพวกชมรมหนังสือพิมพ์ไปด้วยนะ ไปได้ไหม? มีเรื่องอยากคุยด้วยเยอะเลย ^^!!!!]

พอเขาเอ่ยถึงชมรมหนังสือพิมพ์ ฉันก็พอจะเดาออกทันที

ยังไม่เลิกหมกมุ่นกับนิยายสารเจกัลแจกออลฉบับตีพิมพ์ครั้งแรกอีกเหรอ!

น่าเสียดายที่คงไม่มีใครในชมรมหนังสือพิมพ์ที่คิดจะขายฉบับตีพิมพ์ครั้งแรกให้เขาแน่ แม้แต่ตอนที่ปีสอง ห้องศูนย์บุกมาหา ก็ยังไม่มีใครยอมขายต่อให้เลย

ฉันทิ้งข้อความบอกเขาไปว่า คนอื่นๆ ในชมรมก็คงไม่ยอมขายต่อฉบับตีพิมพ์ครั้งแรกให้เหมือนกัน แล้วก็เปิดอ่านข้อความต่อไป

[ซองชิวาน : อียชิน สืบตำนานสยองขวัญไปถึงไหนแล้ว]

ข้อความจากซองชิวาน ประธานสมาคมปีกธรณีที่เป็นพาร์ตเนอร์สืบตำนานสยองขวัญ

[ฉัน : ก็รีบนำไปบ้างแล้วครับ รุ่นพี่หัวหน้าห้องปีสามห้องศูนย์พาผมเดินไปรอบ ๆ ภูเขาปีกสวรรค์พร้อมกับเล่าตำนานสยองขวัญเรื่องต่าง ๆ ให้ฟังด้วย]

ฉันส่งข้อความ พร้อมกับแนบไฟล์สรุปข้อมูลที่ได้จากอูกิฮวันไปให้

[ซวงชิวาน : ก็ฮวันดูแลรุ่นน้องห้องศูนย์ดีเหมือนกันนะเนี่ย ฮ่า ๆ]

แต่จริง ๆ แล้วฉันไม่คิดว่าอูกิฮวันให้ข้อมูลเพราะตั้งใจจะดูแลฉันหรอก

[ซวงชิวาน : ฉันเองก็ได้ยินข้อมูลที่น่าสนใจมาเหมือนกันเลยว่าจะลองไปตรวจสอบดู!]

[ฉัน : ข้อมูลที่น่าสนใจ?]

[ซวงชิวาน : ฉันได้ยินมาว่ามีทางลับเชื่อมระหว่างอาคารสภานักเรียนกับอาคารกรมการรักษาวินัยนะ]

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้ยินเรื่องนี้เหมือนกัน

บทที่ 130 ตำนานผี ภาพวาด และเบาะแส (6)

[ซองซีวาน : คินนี่ฉันน่าจะไปดูกับรุ่นน้องที่ให้ข้อมูลมานะฮ่า ๆ]

[ซองซีวาน : อียชิน นายอยากไปด้วยกันไหม]

ดูเหมือนซองซีวานตั้งใจจะไปตรวจสอบว่าทางลับนั้นมีจริงหรือไม่

[ฉัน : ครับ ผมต้องไปเจอที่ไหนเธอ]

หลังจากยืนยันคำตอบจากซองซีวานแล้ว ฉันก็เตรียมตัวออกไปอีกครั้ง

หน้าอาคารกรมการรักษาวินัย เขตส่วนกลาง

ซองซีวานยืนอยู่กับอีกคนหนึ่ง ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน

“สวัสดีครับ”

“...”

พอฉันทักทาย อีกฝ่ายก็แค่พยักหน้ารับเงิบๆ

มีเรื่องอะไรไม่ดีเกิดขึ้นหรือเปล่านะ สีหน้าไม่ค่อยดีเลย

ท่ามกลางบรรยากาศที่ดูกระอักกระอ่วน ของชิวานก็พูด
แทรกขึ้นมา

“นี่เป็นครั้งแรกที่นายเจอกับอีตัมสินะ นี่คือเคยอีตัม
รุ่นน้องปีสองในสมาคมปีกษรณี”

รุ่นน้องปีสองผู้หลงใหลตำนานสยองขวัญที่ชิวาน
เคยพูดถึงก่อนหน้านี้คือ ‘เคยอีตัม’ นี่เอง

แต่ภาพลักษณะที่นิ่งเงิบของเขาดูจะไม่ค่อยเข้ากับคำว่า
หลงใหลตำนานสยองขวัญสักเท่าไรเลย

หลังจากชิวานแนะนำฉันเสร็จ เคยอีตัมก็ยังคง
ปิดปากเงิบ

“ฮ่าๆ เจ้านี่มันขี้อายนะ”

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเจอคนที่ไม่ยอมปริปากพูดอะไรเลย
ในโลกนี้

แต่พูดน้อยก็ดีกว่าพูดมากแหละ

นามสกุลเคยถือเป็นนามสกุลที่หายากในเกาหลี

ตอนเป็นทหาร ฉันก็เคยเจอรุ่นพี่ที่พูดมากจนน่ารำคาญ
ใช้นามสกุลนี้เหมือนกัน

แม้จะปลดประจำการไปแล้ว แต่เมื่อบังเอิญเดินสวนกัน
ตามที่ต่าง ๆ ไอ้ ‘เคย’ นั้นก็ยังพูดมากไม่เปลี่ยน

ตั้งนั้นถ้าเคยอีตัมคนนี้มีนิสัยตรงข้ามกัน ฉันก็ยินดี
อำแขนต้อนรับ

“ผมใจอียชินครับ ผากตัวด้วยนะ”

“...”

เคยอีตัมก็ยังไม่ยอมเอ่ยปาก เขาเพียงแค่มองหน้า
เล็กน้อย

หลังเราหักท่ายกันเสร็จ ซองชิวานก็เป็นฝ่ายเดินนำไป
ก่อน

“ถ้าฉันเราเข้าไปข้างในอาคารกรรมการรักษาวินัยกัน
เถอะ”

“ในเวลาแบบนี้ ไม่ต้องใช้ไค้ดยีนยันเพื่อเข้าไปเหรอครับ”

“แต่อีตัมใช้บัตรนักเรียนแตะก็เข้าไปได้แล้ว ไม่ต้องห่วง”

คเยอีตัมเป็นรุ่นน้องจากสมาคมปีกธรณีไม่ใช่เหรอ

หรือว่าเขาจะสังกัดทั้งสมาคมปีกธรณีและกรรมการ
รักษาวินัยพร้อมกัน?

“ตอนปีหนึ่ง อีตัมเคยเป็นกรรมการรักษาวินัยนะ
พอปีสองถึงย้ายมาสมาคมปีกธรณี แต่ดูเหมือนฝั่งกรรมการ
รักษาวินัยจะไม่ได้ทำเรื่องถอนชื่อเขาออก”

“ไม่มีทางที่โอฮเยจีหัวหน้ากรรมการรักษาวินัย รวมถึง
ซอนดงฮาและมาจินซึงที่คอยสนับสนุน จะปล่อยปละละเลย
เรื่องพวกนี้ไปง่าย ๆ

แบบนี้ก็แสดงว่าพวกเขาจงใจปล่อยไว้เพื่อให้คเยอีตัมกลับมาเมื่อไรก็ได้ ไม่ใช่ว่ามีปัญหาแล้วถึงย้ายไป

“ถ้างั้นเข้าไปกันเถอะ!”

เมื่อก้าวตามซองชิวานเข้าไปในล็อบบี้ของอาคารกรรมการรักษาวินัย สิ่งแรกๆ ที่เห็นคือตราสัญลักษณ์ขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นตราโรงเรียนม.ปลายอินทวงษ์ที่มีคำว่า ‘กรรมการรักษาวินัย’ เขียนควบคู่ไว้

เพราะในล็อบบี้ไม่มีของประดับอย่างอื่นเลย มันจึงดูสะอาดตาเป็นพิเศษ

ตราสัญลักษณ์ของกรรมการรักษาวินัยที่เคยเห็นในเกม นั้นฉีกขาดและถูกเผาทำลายไปแล้ว

แบบที่สมบูรณ์หน้าตาเป็นแบบนี้เอง

“อีตัม ช่วยนำทางที”

พอซองชิวานพูด คเยอีตัมก็พยักหน้าเบาๆ แล้วพาเราเดินไปทางบันได

ระหว่างที่ลงบันได ของชีวานก็อธิบายคร่าว ๆ ว่าทำไมถึงมาที่นี่

“ถ้าจะว่ากันตามตรง ต่อให้มีสมาคมลับระหว่างสภานักเรียนกับกรรมการรักษาวินัยอยู่จริง นักเรียนของทั้งสององค์กรคงไม่ปากโป้งพูดออกมาง่าย ๆ แน่ โชคดีที่รุ่นน้องคนหนึ่งของฉันเคยสังกัดกรรมการรักษาวินัย ทางนี้ก็เลยสะดวงขึ้น”

“แล้วรุ่นพี่ไปถามว่ายังไงเหอครับ”

“ฮ่า ๆ ความจริงฉันก็ไม่รู้ว่าจะถามว่าอะไร เลยเล่าตำนานสยองขวัญให้ฟังแทน จากนั้นเขาก็ไปตามสืบเองคนเดียว จนเจอที่นี้เข้า”

ดูท่าคเยอีดั้มคงจะมีความสามารถในการหาข้อมูลที่น่าทึ่งไม่เบา

“อย่าง น้อยก็แน่ใจได้แล้วว่ามีกลุ่มที่เชื่อมโยงสภานักเรียนกับกรรมการรักษาวินัยจริง ๆ อืม ในเมื่อยังไม่รู้ชื่อที่แท้จริง ก็ขอเรียกว่า ‘สมาคมลับ’ ไปก่อนก็แล้วกัน ดูเหมือน

พวกเขาจะเปิดรับสมาชิกใหม่ช่วงปลายปีหนึ่งแล้วค่อยเริ่มทำกิจกรรมกัน”

โครงสร้างมันซับซ้อนขนาดนั้นเลยเหรอ

แต่ในเกมกลับเกิดอีเวนต์ที่ทำให้แฟนเดนตายของเพลย์มาโกเลิกละเล่นครั้งใหญ่ เพราะทั้งสถานักเรียนและกรรมการรักษาวินัยปีสามถูกฆ่าตายทั้งหมด เหลือเพียงปีสองแต่ไม่กี่คน สมาคมนี่จึงไม่สามารถดำรงต่อไปได้

ฉันพอจะเข้าใจแล้วว่าทำไมจูซุฮยอกกับอันดาอินถึงไม่ได้เข้าร่วมสมาคมลับ

ขณะกำลังรวบรวมเบาะแสจากคำพูดของซองชีวานเพื่อร้อยเรียงเป็นข้อสรุป จู่ๆ อีกฝ่ายก็หยุดเดิน แล้วพูดด้วยน้ำเสียงงุนงง

“เอ๊ะ? ถึงทางตันแล้วเหรอ?”

ชั้นได้ดินของอาคารกรรมการรักษาวินัยซับซ้อนราวกับเขาวงกต

คเยอีตัมหยุดยืนอยู่หน้าทางตัน

“...”

สิ่งที่อยู่ตรงหน้าพวกเรา คือกำแพงอันว่างเปล่า

ของซีวานก้าวไปข้างหน้าเพื่อลองสำรวจและเคาะดูแต่ก็ไม่พบอะไร

“ต้องมีเบาะแสมากกว่านี้...ทำยังไงดีล่ะ”

เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง เพราะที่นี้มีผู้เล่นเกมภาคแห่งชาติ
อยู่ทุกคน

ฉันเข้าใจกลไกหลัก ๆ ของเขาวงกตในเพลย์มาโก
เป็นอย่างดี

“ต้องลองปล่อยคลื่นพลังพิเศษดูครับ”

“หือ?”

เวลาเจอจุดน่าสงสัยในการสำรวจ สิ่งแรกที่คุณผู้เล่นควรทำ
ก็คือเลือกคำสั่ง ‘แผ่คลื่นพลังพิเศษ’

พีบ!

เมื่อคลื่นพลังพิเศษที่ไหลออกจากปลายนิ้วฉันซึมเข้าสู่
กำแพง

ครืน!

กำแพงเริ่มเคลื่อนไหวและโครงสร้างของทางเดินก็เริ่ม
เปลี่ยนไป

“โห คิดถูกจริงๆ ที่พาอียชินมาด้วย! นายรู้ได้ยังไงว่า
ต้องทำแบบนี้!”

นั่นเพราะฉันคือสวะติดเกมกากยังไงล่ะ

“...”

ในขณะที่ซองช็วอันชื่นชมฉันด้วยน้ำเสียงร่าเริง
คยออีตัมกลับเอาแต่หรีตาจ้องหน้าฉันท่าเดียว จนฉันไม่อาจ
คาดเดาได้เลยว่า เด็กหนุ่มผู้เจียบขริ้มที่หลงไหลตำนาน
สยองขวัญรายนี้กำลังคิดอะไรอยู่กันแน่

ตึง!

ในที่สุดเสียงอีกทีก็เมื่อครู่ก็เงียบลง พร้อมกับทางเดิน
ใต้ดินที่ถูกแปลงโฉมเรียบร้อยแล้ว

“เข้าไปดูกันเถอะ!”

ของซีวานก้าวนำเข้าไปในทางลับซึ่งดูเหมือนจะเชื่อมกับ
อาคารสถานักเรียน

บางทีตรงชั้นใต้ดินที่อยู่กึ่งกลางระหว่างอาคาร
สถานักเรียนกับอาคารกรมการรักษาวินัย อาจจะมีอะไร
ซ่อนอยู่ก็ได้

พวกเผ่าเสือจะรู้เรื่องสิ่งก่อสร้างใต้ดินนี้หรือเปล่านะ

ถ้ามีใครบางคนแอบสร้างขึ้นโดยที่เผ่าเสือไม่รู้ คนผู้นั้น
สร้างมันขึ้นมาได้อย่างไร และทำไปเพื่ออะไรกัน

ของคุงกอนคงจะรู้คำตอบนั้นแน่ๆ

และฉันจำเป็นต้องทำภารกิจทั้งหมดที่ของคุงกอนมอบให้
ให้เสร็จเพื่อจะได้คำตอบจากเขา

“ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าใต้ดินโรงเรียนเราจะมีอะไรแบบนี้
อยู่ด้วย!”

ซองชีวานที่เดินนำอยู่ อุทานออกมาอย่างตื่นเต้น

หลังจากเดินลึกเข้าไปตามทางลับที่ถูกซ่อนอยู่สักพัก
ก็พบทางแยกหนึ่ง

“ดูจากทิศทางแล้ว ทางนี้น่าจะไปอาคารสภานักเรียน
ส่วนอีกทางคงมีอะไรบางอย่างอยู่แน่ๆ”

ฉันเองก็เห็นด้วยกับซองชีวาน

พวกเราจึงเลือกทิศทางตามที่เขาเสนอและเดินไปเรื่อยๆ
อีกหลายสิบนาที จนกระทั่งมาถึงห้องห้องหนึ่งซึ่งถูกห่อหุ้มด้วย
โลหะจากรอยแยกอยู่รอบด้าน

คล้ายๆ กับห้องซิมูเลเตอร์เลยแฮะ

ถึงรูปร่างจะต่างไปจากที่เคยเห็นในโรงเรียนหรือในเกม
เล็กน้อยก็ตาม

“ฉันเคยเห็นสิ่งนี้ที่พิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์สมัยใหม่!
เดี๋ยวนี้แม้แต่สมาร์ทโฟนก็ไม่ใช่จอแอลซีดีกันแล้ว น่าทึ่งจริงๆ”

ในโลกนี้ แทบไม่ค่อยได้เห็นหน้าจอแบบ LCD หรือ
จอแสดงผลคริสตัลเหลวอีกแล้ว เพราะมันถูกแทนที่ด้วย
โฮโลแกรม

แต่ด้านล่างจอ LCD ที่อยู่ตรงหน้าพวกเรานั้น มีแผง
ควบคุมอยู่ด้วย

ของซีวานที่กำลังตื่นเต้นกับการได้เห็นหน้าจอ LCD
มองแผงควบคุมนั้นแล้วพูดขึ้น

“คงเป็นเครื่องซีมูเลเตอร์รุ่นเก่า แต่ทำไมถึงมาอยู่ตรงนี้
ได้ล่ะ”

ที่นี้ก็คือห้องซีมูเลเตอร์อย่างที่คิดจริงๆ

“ลองเปิดดูดีไหม”

ฉันกับคเยอิดัมต่างก็พยักหน้ารับข้อเสนอของของซีวาน

สำนักงานของสส. ของคุณอนในเขตอินทวง

แม้ที่มงานส่วนใหญ่จะกลับไปแล้ว แต่ของคูกอนยังคงนั่งอยู่ในห้องทำงานและกำลังอ่านเอกสารที่เป็นกระดาษ

“ท่านจะเลิกงานตอนไหนครับ”

เมื่อจอนมูองหัวหน้าผู้ช่วยคนสนิทเอ่ยถาม ของคูกอนก็ตอบกลับโดยไม่ละสายตาจากเอกสาร

“ขอตรวจสอบรายงานการตรวจสอบของสมาคมเพลเยอร์กับบันทึกการตรวจสภาพดาวเทียมให้เสร็จก่อน”

“เมื่อชั่วโมงก่อนท่านบอกว่าจะเลิกงานหลังจากอ่านรายงานทางบัญชีของสำนักงานศึกษาจังหวัดคยงก็เสร็จนะครับ”

“งั้นเหรอ”

“ครับ แล้วเมื่อสองชั่วโมงก่อนท่านก็พูดอีกอย่าง”

“ฮ่า ๆ ๆ!”

ของคุกอนหัวเราะเสียงดังลั่นแทนที่จะหาข้อแก้ตัว
ปลางแรงพลิกหน้ากระดาษอ่านให้เร็วขึ้น ก่อนจะเอื้อมมือไป
หยิบแฟ้มถัดไป

จู่ๆ จอนมูยงก็ถามขึ้นอย่างกะทันหัน

“ทำไมถึงเพิ่งให้ชิวานสืบตำนานสยองขวัญตอนนี้ล่ะครับ
ต้องรอจนเขาอายุปีสามเลยหรือ”

ของคุกอนชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะตอบ

“ถ้าเป็นชิวานละก็ เขาสามารถฝ่าไปคนเดียวได้อยู่แล้ว
แต่ถ้าจะเข้าไปในห้องนั้น การมีพาร์ตเนอร์ไปด้วยย่อมดีกว่า
ฉันเองก็ไม่ได้บุกเข้าไปและรอจนกระทั่งนายอายุปีสาม
เหมือนกัน”

“แต่ปัจจุบันมีนักเรียนปีสองปีสามที่เก่งๆ อยู่ในโรงเรียน
ม.ปลายอื่นกว้างไม่น้อยเลยนะครับ”

“ใช่ มีอยู่เยอะก็จริง แต่ส่วนมากเป็นพวกลูกหลาน
บรรพตระกูล หรือไม่ก็นักเรียนที่ครอบครัวเป็นนักธุรกิจ
หรือเพลย์เยอร์ที่เกี่ยวข้องกับบรรพตระกูล”

เมื่อเห็นซองคุณอนทำหน้าที่เครื่องขีมิ จอณมุยอองกักลีน
คำพูดลงไป

ท่านยังไม่เชื่อใจพวกลูกหลานกับบรรพตระกูลสินะ

ซองคุณอนพูดต่อ

“ตอนนี้พวกเราไม่สามารถควบคุมคุณภาพสมาชิกใหม่
ของ ‘สมาคมลับ’ ที่มีอยู่ในตำนานสยองขวัญได้อีกแล้ว”

“ถึงจะคอยกำชับว่า ‘จงระวังบรรพตระกูลกับลูกหลาน
ให้ดี’ แต่คงไม่มีใครไปตรวจสอบสมาชิกใหม่ที่ละคน ว่าเป็น
ลูกหลานบรรพตระกูลหรือเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดหรือไม่
สินะครับ”

“ใช่ นั่นแหละที่เสี่ยงไม่ได้ อย่างน้อยฉันก็อยากให้
พาร์ตเนอร์ที่จะเข้า ‘ห้องนั้น’ ไปกับชีวาน เป็นคนที่มีภูมิหลัง
ชัดเจน”

พูดจบ ซองคุณอนก็ลุกขึ้นยืนแล้วมองไปทางโรงเรียน
ม.ปลายอีกรวงผ่านหน้าต่างกระจกใสของห้องทำงาน

“อียชินมีทั้งพลังพิเศษและผลงานที่ยอดเยี่ยม ที่สำคัญ
ภูมิหลังยังขาวสะอาด นั่นแหละที่ฉันถูกใจ”

โปรแกรมที่ติดตั้งอยู่ในเครื่องซิมูลเตอรร์รุ่นเก่า คือ
การจำลองหอคอยใต้ดิน ระดับความหายาก SSR---

ต้องค่อยๆ ลงไปยังชั้นล่างสุดเพื่อเผชิญหน้ากับบอส
ถึงจะเคลียร์ได้

เป็นรอยแยกแบบหอคอยที่ต้องบุกพิชิตสามคนเท่านั้น
ถึงแม้จะดูเหมือนยากเกินไป แต่ก็ผ่านไปได้อย่างราบรื่นเพราะ
ฝีมือของซองชิวาน

วาบ!

ด้านหลังของชิวานปรากฏเอฟเฟกต์ของเอเนมีที่สลาย
กลายเป็นอากาศธาตุจากการถูกจัดการ

เขาเพิ่งล้มเอเนมีระดับ SR+++ ไปสี่ตัวและเอเนมีระดับ
SR--- ไปอีกสองตัว

“เออล่ะ ต่อกันไป!”

เขาใช้ทั้งวิชาหมัดมวยและศิลปะการใช้อมีดสั้นผสมผสานกัน โดยมีหมัดมวยเป็นการโจมตีหลัก และหยิบเอามีดสั้นมาใช้ในจังหวะสำคัญ

มองเผินๆ เหมือนเป็นการผสมผสานที่ไม่เข้ากันเลย

ปัก!

กำปั้นที่สวมสนับป้องกันของซองชิวานพุ่งเข้าใส่ท้องของเอเนมิจนมันเซกธลา

แล้วจับมีดสตีลเล็ทโต้ขึ้นมาอย่างคล่องแคล่ว

“ตรงนี้สินะ จุดอ่อน!”

ถึงมีดสตีลเล็ทโต้เล่มบางที่อัดแน่นด้วยคลื่นพลังพิเศษจะไม่รุนแรงนัก แต่พอแทงใส่จุดตายระหว่างชอกเกล็ดก็ทำให้ HP ของเอเนมิลดลงฮวบฮาบทันที

กรี๊ด!

เสียงกรีดร้องแหลมเล็กที่แผ่ด้วยคลื่นพลังพิเศษของ
เอเนมีจำลองดังกึกก้องไปทั่วบริเวณ

เป็นประเภทโจมตีด้วยเสียงนั่นหรือ! ซองชีวานจะไหว
ไหม

แต่เจ้าตัวที่ยืนไกลเอเนมีที่สุดยังคงทำหน้าที่

เขาสรางมีดสตีลเล็กโต้ขึ้นมาอีกสามเล่มแล้วแทงเข้าไป
ตรงจุดอ่อนได้อย่างแม่นยำ ทุกครั้งที่เอเนมีพยายามดีดรน ก็จะมี
โดนหมัดสวนเข้าใส่

ภายใต้การโจมตีอันดุเดือดของซองชีวาน เอเนมีไม่ทัน
ได้โต้ตอบอะไรก็เริ่มสลายหายไป

ฟูบ...!

“ถ้ามีแค่นี้ ฉันคนเดียวก็ไหว พวกเราลงไปข้างล่างกัน
เถอะ!”

สมาคมปีศาจไม่ได้เลือกประธานจากพลัง แต่บังเอิญ
ซองชีวานแข็งแกร่งเกินไป

แม้จะเป็นการผสมผสานระหว่างหมัดมวยกับศิลปะการ
ใช้มีดสั้นที่ดูไม่เข้ากันนัก แต่เขาก็ใช้ประโยชน์จากมันได้อย่าง
ยอดเยี่ยม

แล้วทำไมถึงเลือกใช้มีดสตีลเล็ทโต้ที่ไม่เข้ากับรูปร่างนะ

หลังจากครุ่นคิดสักพักฉันก็ได้คำตอบ

พอใส่เครื่องป้องกันต่อสู้ด้วยมือเปล่า จะใช้ดาบหรือปืน
ก็ไม่สะดวก เลยเลือกใช้มีดสตีลเล็ทโต้ที่เบาและพกพาง่ายแทน
สินะ

จากนั้นการต่อสู้ในพื้นที่แคบก็ยังคงดำเนินต่อไป โดยมี
เพียงช่องชีวิตที่ลู่อยู่คนเดียว

แม้จะมีลูกเล่นกับกับดักปะปนอยู่บ้าง แต่ฉันในฐานะ
สวะติดเกมกากก็จัดการแก้ไขได้โดยไม่มีปัญหาและคนที่ดูจะ
ไร้ประโยชน์ที่สุดในทีมก็คือคเยอิตัม ไม่ใช่ว่าเขาไม่อยากช่วย
แต่แทบไม่มีอะไรให้ทำเลยต่างหาก

“สถานักเรียนกับกรรมการรักษาวินัยแอบฝึกซ้อมกันลับๆ หรือไงนะ หือ ถึงอุปกรณ์จะเก่าไปหน่อย แต่การจัดทีมเอเนมิกก็ถือว่าดีทีเดียว”

ของซีวานพูดพลางขีดเหงื่อที่หน้าผาก

แม้จะเป็นฝ่ายโจมตีเพียงลำพัง แต่เขาก็ยังดูมีแรงเหลือเฟือ

ในจังหวะนั่นเอง บรรยากาศรอบๆ ก็เริ่มหนักอึ้งขึ้น

“ดูเหมือนจะถึงห้องบอสแล้วนะครับ”

“...นั่นสิ ตั้งแต่เข้าไป อัดมกับอียชินก็คงต้องช่วยสู้ด้วยแล้วล่ะ”

ข้างหน้ามีประตูที่ดูเหมือนจะเป็นขอบเขตชั้นล่างสุด

ของซีวานที่มองประตูขยับเครื่องป้องกันให้แน่นขึ้นพร้อมตรวจนับมีดสตีลเล็ดโต้ที่เหลืออยู่

ทว่า...

แปลกแฮะ ไม่มีแจ้งเตือนเอเนมิเข้ามาใกล้จากเมนูพิเศษ
โผล่มาเลย

แม้แต่ตอนใช้เครื่องซิมูเลเตอร์รอยแยก เมื่อเข้าใกล้
ห้องบอสในระดับหนึ่ง มันก็จะแจ้งเตือนว่า [คำเตือน : 'เอเนมิ'
กำลังเข้ามาใกล้] เสมอ

“ดูเหมือนจะไม่มีบอสเอเนมินะครับ”

“หือ? อีตัมคิดว่าไงบ้าง”

เคยอีตัมจ้องมองประตูเขตบอสอยู่พักหนึ่งก่อนส่ายหน้า
เขาก็คิดว่าไม่มีเหมือนกัน

“หรือเพราะเป็นซิมูเลเตอร์รุ่นเก่าเลยเกิดระบบผิดพลาด
หรือเปล่า ลองเปิดดูสักหน่อยละกัน”

เมื่อซองชิวานวางมือลงบนประตู

วู่ม

ข้อความหนึ่งลอยก็ขึ้นเหนือบานประตูที่กำลังส่งเสียง
กลไก

[มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่สามารถผ่านประตูนี้ไปได้]

“หือ? หมายความว่ายังไงกัน บรรพตระกูลหรือผู้สืบทอด
เข้าไม่ได้งั้นหรือ...ยังไงพวกเราสามคนก็เป็นมนุษย์กันหมด
คงไม่มีปัญหาอะไรหรอก!”

หลังจากของชิวานทาบมือลงไป ประตูก็เปิดออก

ข้างในเต็มไปด้วยแสงสว่างที่มากพอจะทำให้พวกเรา
มองเห็นร่างเลือนรางของใครบางคน

“เอ๊ะ? นั่นมัน...”

เสียงพึมพำของของชิวานถูกกลบด้วยข้อความระบบ
ที่ตั้งขึ้น

[สกิล ‘พลังแห่งโชคชะตา’ ถูกเปิดใช้งาน]

วาบ!

แสงเจิดจ้าแผ่ปกคลุมทัศนวิสัย ก่อนจะดับลง และ
เมื่อมองไปรอบๆ ก็ไม่มีใครอยู่เลย

มันดูคล้ายมิติก่อนๆ ที่ฉันถูกโยนเข้ามาหลังจาก
พลังแห่งโชคชะตาทำงาน แต่ครั้งนี้มีสิ่งหนึ่งที่แตกต่างออกไป

นี่มันอะไรกัน

หน้าจอบานหนึ่งกำลังลอยอยู่ท่ามกลางมิติอันมืดมิด

เมื่อหน้าจอสว่าง ภาพของใครบางคนก็ปรากฏขึ้น
เป็นบุคคลที่ฉันเคยเห็นมาก่อนในเกม

นี่มันประธานสมาคมเพลเยอร์สาขาเกาหลีในยุคมิตินี้นา!

ชายคนนั้นเริ่มกล่าวอย่างสุขุม

[ฉันไม่เชื่อใจทั้งบรรพตระกูลและลูกหลาน แต่เหตุผล
ที่ตัดสินใจทิ้งสิ่งนี้เอาไว้ในโรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างซึ่งอยู่
ใต้อิทธิพลของบรรพตระกูล ก็เพราะว่าไม่มีสถานที่ใดปลอดภัย
กว่านี้อีกแล้ว]

เสียงของเขาคล้ายกับซองคูกอนอย่างน่าประหลาด
หากปิดตาฟังก็อาจนึกว่าเป็นคนเดียวกัน

[ฉันได้ทิ้งมรดกของตัวเองไว้ในโรงเรียนที่จบมา ซึ่งเป็น
โรงเรียนที่ทรงเกียรติที่สุดในเกาหลี]

จากนั้นภาพของอดีตประธานสมาคมเพลเยอร์สาขา
เกาหลีก็ค่อยๆ เลือนหายไป แล้วถูกแทนที่ด้วยภาพวาด
ภาพหนึ่ง

[นี่คือหนึ่งในเบาะแสที่ฉันทิ้งไว้]

ภาพที่ฉันเห็นบนหน้าจอคือ 'อีมูกีสู่สวรรค์' ซึ่งเป็นภาพ
ที่ถูกวาดค้างเอาไว้ ก่อนที่มินก็อรินจะลงพู่กันแต่งเติม
จนสมบูรณ์

บทที่ 131 ตำนานผี ภาพวาด และเบาะแส (7)

มินกือรินกำลังหลับอยู่

ในความฝัน เธอย้อนกลับไปในวันที่ได้ไปเยี่ยมบ้านของจิตรกรสงคยองบักครั้งแรก ในสตูดิโอวาดรูปที่เต็มไปด้วยกลิ่นกาว หมึกหลากสี และหมึกสีดำที่ถูกฝนจนละเอียดบนแท่นฝนหมึก รวมถึงภาพวาดที่แขวนอยู่เต็มผนัง

โลกใบใหม่ที่เกิดจากปลายพู่กันของสงคยองบัก ทำให้ทุกอย่างดูเปล่งประกายในสายตาของมินกือริน

แม้เธอที่กำลังตื่นเต็นจะถามไม่หยุด แต่สงคยองบักก็แค่นยิ้มแล้วตอบคำถามทั้งหมด

คุณปู่จิตรกรคะ แล้วภาพนั้นคืออะไร ทำไมไม่ได้ใส่ทั้งในม้วนภาพหรือกรอบล่ะคะ?

เมื่อมินกือรินขึ้นไปที่แผงวาดรูปตรงมุมห้องแล้วถามขึ้นมา สงคยองบักกลับไม่ตอบในทันที

“...”

“คุณปู่จิตรกรคะ”

“ภาพนั้นยังวาดไม่เสร็จนะ”

“ทำไมล่ะคะ?”

“เพราะไม่สามารถวาดต่อได้แล้วนะสิ”

“ทำไมล่ะคะ?”

“คนที่ขอให้วาดภาพนั้น เขาไม่อยู่แล้ว”

“ทำไมล่ะคะ?”

“...”

แม้มินก็อรินจะถามซ้ำว่า ‘ทำไมล่ะคะ?’ อยู่เรื่อยๆ แต่ฮงคยองบีกก็ไม่ตอบอะไรอีก เขาแค่มองไปยังรูปที่แขวนอยู่บนผนัง ก่อนจะกลับมาจรดพู่กันวาดภาพต่อ

แม้จะไม่ได้ฟังคำตอบ แต่มินก็อรินก็ถูกดึงดูดด้วยลีลาการใช้พู่กันของฮงคยองบีก จนพลาดโอกาสถามเหตุผลไป

ถึงจะไม่เข้าใจทุกคำพูดของฮงคยองบิก

แต่สิ่งที่เธอเข้าใจก็คือ เขาไม่สามารถวาดภาพนั้นต่อให้เสร็จได้

ถ้าฉันแอบวาดต่อให้เสร็จ คุณอาจจะดีใจก็ได้!

ความคิดแบบเด็ก ๆ ทำให้มินกืออรินตัดสินใจหยิบพู่กันขึ้นมาเป็นครั้งแรกในชีวิต

“กืออริน ถึงแล้วล่ะ”

เสียงของฮงแดชอกดึงเธอออกจากความฝันกลับสู่ความจริง

“ฮ๊ะ...!”

เมื่อมินกืออรินลืมตาขึ้น สิ่งแรกที่เห็นคือใบหน้าของฮงแดชอกที่อยู่ตรงหน้า

เธอตกใจจนเปลือยถอยหลังหนี แต่เพราะถูกกอดไว้แน่น จึงขยับไม่ได้

ในที่สุดเธอก็รู้ตัวว่ากำลังอยู่ในอ้อมแขนของฮงแดชอก

“...แดชชอก?”

ในขณะที่มินก็อรินยังคงตกอยู่ในอาการตกตะลึงจนอ้าปาก
ค้าง

ปังปอง! ปังปอง! ปังปอง! ปังปอง!

การแจ้งเตือนนับไม่ถ้วนจากดีไวซ์เฟิ่งหลั่งไหลเข้ามา
เพราะตั้งค่าไว้ให้ปิดอัตโนมัติระหว่างที่เรนอนหลับ พอเช็กดู
บันทึกผู้โทรผ่านแวน AR ที่เชื่อมกับอุปกรณ์สวมใส่ ก็พบว่า
มากกว่าครึ่งล้วนเป็นสายจากชงแดชชอก

ใบหน้าที่เคยขึ้นสีแดงนิดๆ ของมินก็อรินซีดเผือดทันที
เธอรีบเอ่ยขอโทษ

“แดชชอก ขอโทษนะ! คงรอนานเลยใช่ไหม ฉันแผลอหลับ
ไปนะ...”

“ไม่เป็นไรหรอก”

“ฉันขอโทษจริงๆ! หน้าใหม่ วางฉันลงเถอะ ฉันเดินเอง
ได้”

มินก็อรินพยายามดิ้นจนเท้าที่สวมถุงเท้าไพล์ออกมาจาก
ผ้าห่ม แต่กลับไม่มีวีแววของรองเท้าเพลเยอร์ที่โรงเรียนม.ปลาย
อื่นกว้างแจกให้หลังจากสอบติด ดูเหมือนชงแดชอกจะลืมทิ้งไว้
ที่บ้านของคิมยูรี

“รองเท้า...”

“ฉันลืมเอามา นะ ขอโทษนะ เดี่ยวจะเอาไปส่งให้ถึงบ้าน
เลย”

“นายเข้าไปในบ้านทั้งสภาพนี้เหรอ”

ชงแดชอกเพียงกระชับอ้อมแขนที่อุ้มมินก็อรินให้แน่น
กว่าเดิมแทนคำตอบ

ปังปอง

ทันใดนั้น เสียงแจ้งเตือนก็ดังมาจากทีวีซึ่งเป็นต่างหู
ที่กำลังสั่น

[ผู้โทร : อาจารย์ฮงคยองบัก]

“มีสายเข้าเหรอ”

“อืม”

แค่เห็นสีหน้าของเธอ เขาก็รู้ทันทีว่าใครโทรมา

“ท่านจิตรกรเหรอ”

“อืม...”

สาเหตุที่มีนิกอิรินปฏิเสธการไปโรงเรียน เกิดจากการถูก
กลั่นแกล้ง และการกลั่นแกล้งนั้นไม่ได้มีแค่ที่โรงเรียน แต่ยัง
เกิดขึ้นที่สตูดิโอวาดรูปของฮงคยองบักด้วย

ฮงคยองบักโกรธจัดจนถึงขั้นขับไล่ลูกศิษย์ที่รวมหัวกัน
กลั่นแกล้งรวมถึงพวกที่หนึ่งดูดาอย่างไม่มีไยดี พร้อมทั้งลบชื่อ
ของตนออกจากผลงานที่เคยร่วมรังสรรค์กับอดีตลูกศิษย์ทุกคน
รวมถึงนำเครื่องปั้นดินเผาที่ศิษย์เหล่านั้นเคยมอบให้เป็น
ของขวัญไปเผาทิ้งทั้งหมด

พวกลูกศิษย์ต่างได้รับแรงกระแทกทางสังคมอย่าง
แสนสาหัส

คนทั้งวงการต่างก็ได้รับรู้พฤติกรรมอันโสมมของ
อดีตลูกศิษย์ พวกเขาจึงหมดอนาคต ชีวิตพังพินาศ